

Kan jij je kort voorstellen aan degenen die jou nog niet kennen?

Ik ben Gé Ansems, geboren op 25 maart 1948. Ik ben van huis uit toneelspeler. Na mijn toneelopleiding hebben ik enige jaren als acteur op de planken gestaan. In de jaren zeventig van de vorige eeuw raakte ik verzeild in de journalistiek. Ik werd gevraagd, heb er nooit een opleiding voor genoten. Ik werkte voor Het Vaderland, Dagblad Het Binnenhof en tenslotte voor de Haagsche Courant, en ik ben ook nog een tijdje redacteur van een tijdschrift geweest. Al tijdens mijn journalistieke leven schreef ik kinderverhalen, gedichten en boeken. Na mijn vervroegde uittreding is dat geïntensiveerd.

Je hebt al heel wat gedaan in je creatieve leven; journalist, schrijven van gedichten en verhalen. Je hebt zelfs een hoorspel ingesproken de Hobbit. En nog heel wat meer. Wat doe je het liefst?

Dat klopt, toen ik nog bij de krant werkte heb ik meegedaan aan het hoorspel 'De Hobbit' dat begin jaren tachtig door de NCRV werd uitgezonden. Ik heb onderwijl ook diverse reclameteksten voor de radio ingesproken. Af en toe ben ik ook nog op de televisie geweest. De laatste jaren treed ik regelmatig op als dichter voor publiek. Wat ik het liefst deed? Dat is moeilijk te zeggen. Ik ben zowel acteur als schrijver. Ik voel me in beide rollen thuis.

Ik heb je wel eens Bard van de lage landen genoemd. Voel jij je eens wel een bard?

Bij de presentatie van mijn eerste boek 'Dikke Tot en de Geinkwezels' zei mijn voormalige adjunct-hoofdredacteur die het eerste exemplaar in ontvangst nam, dat als ik in de middeleeuwen had geleefd, ik een troubadour zou zijn geweest. Dus een rondtrekkende verhalenverteller. Dus ik vind het niet zo vreemd dat jij mij een bard van de lage landen hebt genoemd. Een rondtrekkende lyrische dichter en of zanger. Dat komt dicht in de buurt van een troubadour die zingend zijn verhalen vertelde.

Leonora het hoofdpersonage uit Zielen eiland komt er achter dat ze nog heel wat te verwerken heeft. Oude wonden komen naar boven. Waar kwam de inspiratie voor dit thema vandaan?

Ik las ergens dat een uitgeverij (niet mijn uitgever) een boek wilde uitgeven met een vrouw in de hoofdrol. Ik heb heel even overwogen op die uitnodiging in te gaan. Het was voor mij als man namelijk een hele uitdaging me in te leven in de persoon van een vrouw. Hoe zij dacht, voelde, reageerde etc. Ofschoon ik uiteindelijk niet van plan was met die uitgeverij in zee te gaan, bleef ik wel bezig met die vrouwelijk hoofdpersonage. Zo kwam ik al doende Leonora tegen en besloot met haar op reis te gaan. Waarheen? Ik had geen flauw idee. Zieleneiland begint als een gewone roman, later komt de spiritualiteit het boek binnen. Het wordt magisch realistisch. Ik houd mij al heel lang bezig met vragen over leven en dood, liefde, verdriet kortom met levensvragen. Die vormen de drijfveer van mijn schrijverschap. Leonora werd verliefd, toen die vlam doofde werd de man op wie zij verliefd was, verliefd op haar. Je kunt zeggen: dit was louter toeval. Maar bestaat toeval eigenlijk wel? In een universum waarin alles onderhevig is aan natuurwetten, is het eigenlijk ondenkbaar. Alles heeft een oorzaak en gevolg. Alleen is de mensheid nog niet in staat om al die oorzaken te achterhalen. Wat wij niet kunnen verklaren noemen wij gemakshalve toeval.

Staat het eiland waar Leonora terecht komt symbool voor iets anders? En waarom de keuze het zo mooi aan te pakken?

Zieleneiland staat symbool voor een tussenfase waar het leven nog niet is uitgebannen en de eeuwigheid nog in het verschiet ligt. Het is een eiland, verwijderd van het leven op aarde en van het voortleven in het hiernamaals. Veel mensen geloven dat er een leven is na de dood. Maar als je hen dan vraagt hoe dat leven eruit ziet, blijven de meesten je het antwoord schuldig. Er zijn sinds de mensheid op aarde verscheen vele miljarden mensen overleden. Miljarden zielen leven ergens voort, hoe is dat logistiek geregeld? En waar in het universum bevindt zich het hiernamaals? Ik heb dat antwoord ook niet, maar in Zieleneiland heb ik een poging gewaagd een voorstelling te maken van een leven na de dood, zonder in dogmatiek te vervallen. Ik heb geprobeerd een situatie te schetsen waarin tijd en plaats ontbreekt, er is geen begin noch einde. Ik heb de waarheid ook niet in pacht, misschien heb ik het wel helemaal mis. Of niet. Ik geef het de lezer slechts in overweging. Ik beschouw het als een compliment als je zegt dat ik het zo mooi heb aangepakt. Ik weet niet of het een keuze was. Ik houd nu eenmaal van de Nederlandse taal en vind het heerlijk om met die taal te schilderen, te spelen. En dat ik daarmee de lezer plezier is een aangename bijvangst. Ik zeg bijvangst omdat ik op de eerste plaats voor mijzelf schrijf. Pas als het mij kan bekoren stuur ik het manuscript naar de uitgever.

[Heb ik het goed als ik zeg dat verwerking en omgaan met obstakels in het leven een thema is wat vaker terugkomt in je werk?](#)

Dat heb je goed, maar dan gaat vooral om mijn poëzie. In mijn fantasyboeken spelen die levensvragen wat minder een rol, hoewel ze uiteraard wel aanwezig zijn. Je hebt het over een thema, onverwerkte zaken in het leven, maar ook dat heeft alles met die levensvragen te maken. En zoals het in elk leven vergaat, de levensreis wordt met vallen en opstaan gemaakt. Zonder de ellende te bagatelliseren, veel mensen moeten vreselijke dingen meemaken, maakt dat vallen en opstaan het leven ook interessant. Een glad verlopen levenswandel is vaak saai. Als het gaat over vallen en opstaan, goed en kwaad, dan komt dat thema ook duidelijk in mijn fantasyboeken aan de orde.

[Hoe voorkom je dat het thema te therapeutisch aanvoelt?](#)

Dat is een moeilijke vraag. Je stelt feitelijk dat het thema dat ik gebruik therapeutisch werkt. Ik ben mij daar eerlijk niet van bewust. Men heeft wel gezegd dat Zieleneiland noopt tot nadenken. Dat kan op zich geen kwaad, als ik mensen kan aanzetten om over bepaalde vragen of thema's na te denken.

[Zijn er nog andere zaken waar je op moet letten als je omgaat met dit thema?](#)

Je moet er voor zorgen dat je niet te prekerig wordt, moraliseert, voorschrijft. Ik ben ook maar een gewoon mens, ik heb niet de bedoeling om de mens te bekeren. Iedereen is vrij te denken wat hij wil, ik wil niet iets opdringen. Dat vind ik erg belangrijk, ik ben geen goeroe, geen profeet, geen genezer. Maar ik mag mij geloof ik wel schrijver noemen, een schrijver met een boodschap dat wel.

[Heb je ook geput uit eigen levenservaring bij het omgaan met dit thema?](#)

Uiteraard heb ik geput uit mijn eigen levenservaring, dat is mijn belangrijkste referentiekader. Ik wil er niet te veel over zeggen, maar ook ik heb liefdesverdriet gekend, ook ik heb relaties gehad die zijn stuk gelopen. Maar anderzijds ben ik nu bijna 51 jaar gelukkig getrouwd met mijn huidige vrouw. Dus ja..

Kan je ons iets vertellen over je recente dichtbundel *gemist theater*. Wat wil je met deze titel zeggen?

Gemist Theater. Ik heb al verteld dat ik van huis uit toneelspeler ben. Op een gegeven moment heb ik het theater de rug toegekeerd, weliswaar door omstandigheden maar toch. Dat wil niet zeggen dat ik na dat afscheid plotseling geen acteur meer was. Dat kun je niet zomaar van je afschudden. Het zit in je bloed. Toen ik besloot om met een nieuwe dichtbundel te komen, een bloemlezing van gedichten die ik sinds het verschijnen van mijn eerst bundel 'Glooiing in het landschap' in 2003 schreef. Veel gedichten verschenen overigens al eerder in verzamelbundels met werk van diverse dichters. Afijn met de nieuwe dichtbundel wilde ik ook een statement maken waarom ik het theater heb verlaten. Ik heb dat gedaan met een gedicht met dezelfde titel. In dat gedicht leg ik verantwoording af. Ik had het gevoel dat ik dat moest doen.

Kan je een tipje van de sluier oplichten waar het vervolg van *zielen eiland* over gaat?

Tja een tipje van de sluier oplichten. Oké het gaat heten 'Terug naar Ystafelle' Zoals je weet is Ystafelle Aros' de officiële naam van Zieleneiland. In het nieuwe boek speelt de schrijver Harry Steenvoorde (de jeugdvriend van Leonora) de hoofdrol. Verder wil ik er liever nog niets over kwijt.

Denk je dat lezers soms baat kunnen hebben bij hun eigen verwerking bij het lezen van boeken met dit soort thema's? Of moet je oppassen dit als schrijfdoel te hebben?

Ik zou het op zich positief vinden als lezers bij het lezen van mijn boeken baat zouden kunnen hebben bij hun eigen verwerking. Maar zoals ik al zei ik ben geen therapeut, ik ben een schrijver. Het is niet een vooropgezet doel om mensen van hun problemen af te helpen. Maar zoals ook met muziek het geval is kan ook literatuur een heilzame werking hebben.

Wil je nog wat kwijt aan de groep?

Tja wat wil ik nog kwijt aan jullie groep. Ik hoop dat dit vraaggesprek belangstelling heeft gewekt voor mijn boeken of gedichten. Ik zou het leuk vinden om eens wat van jullie te horen. Bijvoorbeeld naar aanleiding van het lezen van mijn werk. De boeken zijn via de boekhandel verkrijgbaar of via de webwinkel van Uitgeverij Macc. En John, jou wil ik in het bijzonder danken dat je me de gelegenheid hebt gegeven voor een groot publiek iets over mezelf te vertellen. Ik waardeer het zeer wat jij doet voor de Nederlandse literatuur. Supporters als jij zijn goud waard voor de schrijvers van de Lage Landen.